

pentru următoarele

MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE

ÎN FAPT,

prin **Articolul I pct. 32** din *Ordonanța de urgență nr. 7 din 24 februarie 2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale*, Guvernul a legiferat următoarele modificări aduse Codului administrativ aprobat prin OUG nr. 57/2019:

32. După articolul 378 se introduce un nou articol, [art. 378¹](#), cu următorul cuprins:

Articolul 378¹

Exercitarea raportului de serviciu cu durata redusă a timpului de muncă la jumătate de normă la nivelul autorităților administrației publice locale

(1) Funcțiile publice locale prevăzute la art. 385 alin. (3) pot fi ocupate în baza unui raport de serviciu cu timp parțial, în situația reorganizării autorității sau instituției publice, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) atribuțiile corespunzătoare unei funcții publice, cu o durată normală a timpului de muncă pot fi realizate cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă;

b) nu sunt afectate interesele autorităților administrației publice locale sau ale instituțiilor publice subordonate acestora, după caz.

(2) Îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) se asigură de către fiecare ordonator de credite.

(3) **Funcțiile publice definitive exercitate cu durata normală a timpului de muncă** care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) **se pot transforma în funcții publice definitive cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă.**

(4) **În termen de 30 de zile de la data transformării unui post** în condițiile prevăzute la alin. (3) **funcționarii publici definitivi numiți pe funcțiile publice transformate potrivit dispozițiilor alin. (3) se numesc în noile funcții publice definitive cu timp parțial.** În cazul în care există mai mulți funcționari publici decât funcții publice transformate potrivit dispozițiilor prevăzute la alin. (3), prevederile art. 518 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.

Prin **Articolul XXI** din *Ordonanța de urgență nr. 7 din 24 februarie 2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale*, Guvernul a legiferat următoarele:

Articolul XXI

În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Guvernul României aprobă, prin act normativ cu putere de lege, grilele de salarizare pentru comune, orașe și municipii, cu excepția municipiului București, **care nu își pot acoperi cheltuielile cu salariile din venituri proprii**, atât pentru aparatul propriu, cât și pentru instituțiile din subordinea autorităților administrației publice locale. Grilele de salarizare se aplică până la intrarea în vigoare a noii legi privind salarizarea unitară.

Prin **Articolul XL** din *Ordonanța de urgență nr. 7 din 24 februarie 2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale*, Guvernul a legiferat următoarele:

Articolul XL

(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, **numărul maxim al posturilor corespunzător fiecărei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, stabilit pentru anul 2025** potrivit art. III alin. (8¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 13/2011, cu modificările și completările ulterioare, și pct. 1 din anexa la respectiva ordonanță de urgență, **se reduce cu 30%.**

(2) În termen de 20 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I, prefectii comunică numărul maxim de posturi stabilit potrivit prezentei ordonanțe de urgență către fiecare unitate/subdiviziune administrativ-teritorială. În prealabil stabilirii numărului maxim de posturi, prefectii verifică stabilirea numărului de posturi conform pct. 3 și pct. 4 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Autoritățile administrației publice locale **au obligația ca în termen de 30 de zile de la comunicarea numărului maxim de posturi potrivit dispozițiilor alin. (2) să adopte proiectele de hotărâri ale consiliilor locale, respectiv ale consiliilor județene privind aplicarea noului număr maxim de posturi stabilit de către instituția prefectului** care se comunică și direcțiilor regionale ale finanțelor publice județene/administrațiilor județene ale finanțelor publice.

(4) **În cazul nerespectării prevederilor alin. (3), alin. (6) coroborat cu alin. (7) și (11), direcțiile generale ale finanțelor publice/administrațiile județene ale finanțelor publice, în termen de maximum 10 zile, sistează alimentarea cu cote defalcate din impozitul pe venit.** Alocarea și utilizarea cotelor defalcate din impozitul pe venit care au fost sistate în condițiile altor acte normative se mențin.

Vom detalia, în continuare, o serie de elemente de **neconstituționalitate extrinsecă și/sau intrinsecă**, în legătură cu normele criticate.

Cu privire la Articolul XL din OUG nr. 7/2026

Reglementările indicate mai sus **afectează în mod direct și negativ regimul funcționării consiliilor locale și a primarilor, instituții fundamentale ale statului**, implicit **drepturile persoanelor fizice cu calitatea de funcționari publici sau personal contractual ai acestora**, încălcând dispozițiile **Art. 115 (6) din Constituție** și constituind, prin ele însele, elemente certe de **neconstituționalitate extrinsecă**.

Astfel, dispozițiile art. 115 (6) din Constituție, care motivează critica de **neconstituționalitate extrinsecă a Articolului XL**, prevăd că *"Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică"*.

Așadar, Constituția impune veritabile limitări ale competenței atribuite Guvernului, **ordonanța de urgență neputând fi emisă în domeniile menționate la art. 115 alin. (6) din Constituție**, din moment ce Guvernul nu are legitimare constituțională în acest sens.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că *"sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)"* (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009](#)).

Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au "statut constituțional" ([Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009). Astfel, Curtea a considerat că **sunt instituții fundamentale ale statului consiliile locale, primarii și consiliile județene** ([Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010).

Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că *"verbul «a afecta» este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta reține numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: «a suprima», «a aduce atingere», «a prejudicia», «a vătăma», «a leza», «a antrena consecințe negative"* (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008).

Cât privește înțelesul sintagmei "*afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului*", Curtea, prin [Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009](#) sau [Decizia nr. 230 din 9 mai 2013](#), a statuat că aceasta vizează "*toate componentele care definesc regimul juridic al acestora - structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc.*". De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului ([Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010](#)).

Prin urmare, reglementarea introdusă prin **Articolul XL** din OUG nr. 7/2026 nu numai că încalcă direct principiul autonomiei locale, dar, **fiind adoptată prin ordonanță de urgență și vizând măcelărirea capacității administrative a autorităților publice locale (o reducere a numărului de posturi cu 30%, după precedentă reducere de 10% operată prin Art. XVII alin. (8) din Legea nr. 296/2023) aceasta încalcă articolul 115 (6) din Constituția României, afectând grav regimul instituțiilor fundamentale ale statului la nivel local.**

Împlicit, reducerea cu 30% a numărului de posturi din cadrul structurilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, printr-o procedură neconstituțională, aduce grave prejudicii drepturilor persoanelor fizice care au calitatea de funcționari publici sau personal contractual și care urmează a fi disponibilizate, scopul declarat al Guvernului, prin adoptarea ordonanței, fiind disponibilizarea efectivă a cel puțin 10% din personalul administrației locale.

Reducerea brutală și generală a numărului de posturi, indiferent de situația particulară a fiecărei autorități a administrației publice locale este de natură să afecteze grav capacitatea administrativă și funcționarea autorităților publice locale, limitând competențele acestora, și afectând structura organizatorică și numărul personalului în funcție ale acestor instituții fundamentale ale statului.

Această intervenție brutală asupra capacității administrative a autorităților publice locale **nu poate fi făcută prin ordonanță de urgență**,

- atât motivat de încălcarea Articolului 115 alin. (6) din Constituție,
- cât și a Articolului 11 alin. (1) din Constituție – prioritatea obligațiilor internaționale:
„Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.”

Astfel, prin *Legea nr. 199/1997*, România a ratificat *Carta Europeană a Autonomiei Locale*, care prevede printre altele:

Articolul 6

Concordanța structurilor și mijloacelor administrative cu sarcinile autorităților administrației publice locale

1. Fără a aduce atingere dispozițiilor generale prevăzute de lege, autoritățile administrației publice locale trebuie să poată stabili, ele însele, structurile lor administrative interne, în vederea adaptării acestora la nevoile lor specifice și asigurării unei gestiuni eficiente.

Pentru toate aceste motive, Articolul XL din OUG nr. 7/2026 este neconstituțional

Pe fond, în cazul articolelor **I pct. 32 și XXI**, care vizează funcția publică și salarizarea discriminatorie, avem o flagrantă **neconstituționalitate intrinsecă**, indiferent dacă normele respective sunt adoptate prin OUG, sau dacă ar fi fost introduse prin lege adoptată de către legiuitorul primar – Parlamentul.

Articolul I punctul 32 din OUG nr. 7/2026 prevede instituirea posibilității **transformării unei funcții publice ocupate pe durată nedeterminată** în funcție publică **cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă**, fără acordul funcționarului public, astfel că **această normă este profund neconstituțională**, afectează drepturile de carieră deja câștigate ale funcționarilor publici, reprezintă o concediere parțială mascată și o **încălcare a principiului securității juridice** a raporturilor de serviciu.

1. Raportul de serviciu este un raport de drept public, stabil și protejat constituțional

Funcția publică **nu este un simplu post din organigramă**, ci baza unui raport de serviciu reglementat strict de lege. Odată ocupată legal:

- **norma de muncă (8h/zi),**
- **salariul corespunzător,**
- **drepturile aferente**

devin **elemente esențiale ale statutului juridic** al funcționarului, prin urmare reducerea unilaterală la ½ normă **modifică substanța raportului de serviciu**.

2. Încălcarea art. 41 din Constituție – dreptul la muncă și la salariu

Transformarea unei funcții ocupate din normă întreagă în jumătate de normă implică automat:

- diminuarea timpului de muncă;
- diminuarea salariului;
- afectarea vechimii și a drepturilor viitoare (pensii, grade, promovări).

Curtea Constituțională a reținut constant că **dreptul la muncă include și stabilitatea locului de muncă**, nu doar accesul formal la un post și că statul (prin autoritatea publică) **nu poate reduce unilateral protecția socială a funcționarului**.

3. Încălcarea principiului securității juridice și al previzibilității

Funcționarul public trebuie să poată **anticipa consecințele juridice ale statutului său**. Dacă administrația ar putea:

- azi să aibă funcție întreagă,
- mâine să o transforme în ½ normă,
- poimâine să o desființeze,

atunci raportul de serviciu ar deveni **arbitrar**, nu stabil.

Curtea Constituțională a sancționat frecvent astfel de practici ca fiind contrare principiilor **statului de drept și securității raporturilor juridice**.

4. Eludarea garanțiilor legale privind încetarea raportului de serviciu

Legea stabilește **cazuri strict limitative** în care raportul de serviciu poate înceta sau fi modificat esențial:

- reorganizare reală,
- desființarea postului,
- evaluare profesională necorespunzătoare etc.

Transformarea postului în ½ normă este, în fapt, o **sanctiune mascată** sau o **metodă ocolitoare de „concediere parțială”**, fără respectarea procedurilor legale.

Curtea Constituțională a calificat astfel de mecanisme ca fiind **neconstituționale prin efect**, chiar dacă formal par „organizatorice”.

5. Lipsa consimțământului funcționarului este o problemă constituțională

Singura situație în care reducerea normei poate fi admisibilă este **la cererea sau cu acordul expres al funcționarului public.**

Principalele decizii anterioare ale Curții Constituționale, relevante în acest sens sunt:

1. **Decizia CCR nr. 414/2010 - stabilitatea raportului de serviciu.** CCR reține că **raportul de serviciu al funcționarului public este unul de drept public, caracterizat prin stabilitate**, iar modificarea sa nu se poate face arbitrar sau unilateral. „*Funcționarul public beneficiază de o protecție sporită a stabilității raportului de serviciu.*”, prin urmare reducerea normei reprezintă o modificare esențială a raportului.
2. **Decizia CCR nr. 818/2008 - securitatea juridică și previzibilitatea.** Curtea afirmă că funcționarul trebuie să poată **anticipa consecințele juridice ale statutului său**, iar autoritatea nu poate interveni discreționar asupra acestuia. Transformarea postului ocupat în ½ normă încalcă **securitatea raporturilor juridice.**
3. **Decizia CCR nr. 1.257/2009 - salariul și statutul reprezintă drepturi câștigate.** CCR statuează că **drepturile salariale și statutare deja dobândite nu pot fi diminuate arbitrar**, chiar în context de reorganizare. „*Reorganizarea nu poate constitui un pretext pentru suprimarea drepturilor fundamentale.*”
4. **Decizia CCR nr. 375/2005 - dreptul la muncă include stabilitatea, nu doar accesul la un loc de muncă.** Dreptul la muncă (art. 41 Constituție) **nu se reduce la ocuparea formală a unei funcții**, ci include **menținerea condițiilor esențiale ale acesteia.** Reducerea normei reprezintă o restrângere nejustificată a dreptului la muncă.
5. **Decizia CCR nr. 392/2014 - interdicția „sanțiunilor mascate”.** Curtea sancționează mecanismele prin care legiuitorul sau administrația **ocolesc procedurile legale de încetare/modificare a raportului de serviciu**, producând efecte echivalente. Transformarea funcției ocupate în ½ normă este **concediere parțială mascată.**
6. **Decizia CCR nr. 172/2016 - reorganizarea trebuie să fie reală și efectivă, obiectiv justificată și să nu vizeze punctual o persoană.** Reducerea normei pe un post ocupat indică **reorganizare fictivă.**
7. **Decizia CCR nr. 612/2020 - protecția funcției publice ca instituție.** Funcția publică este o **instituție constituțional protejată**, iar intervențiile administrative nu pot goli de conținut statutul funcționarului.

Prin urmare, transformarea unei funcții publice deja ocupate într-o funcție publică cu jumătate de normă, **fără acordul funcționarului public,** este neconstituțională, deoarece afectează unilateral un raport de serviciu stabil, încalcă dreptul la muncă și la salariu, securitatea juridică și eludează garanțiile constituționale și legale privind încetarea sau modificarea funcției publice.

Cu privire la Articolul XXI din OUG nr. 7/2026

Articolul XXI din OUG 7/2026 prevede **instituirea discriminatorie, printr-o altă ordonanță de urgență** („*act normativ la nivel de lege emis de către guvern*”) a unei **grile de salarizare speciale** (o „grilă a săracilor”) **pentru salariații din primăriile comunelor, orașelor și municipiilor care nu-și pot acoperi cheltuielile cu salariile din veniturile proprii.**

Această normă este în primul rând **extrinsec neconstituțională**, afectând prin ordonanță de urgență **drepturi salariale legiferate prin lege organică** (Legea-cadru a salarizării nr. 153/2017), **parte a dreptului la muncă** ocrotit prin art. 41 din Constituție și **contrar prevederilor Articolului 115 alin. (6) din Constituție.**

1. Astfel, Art. XXI instituie, în esență, o plafonare / grilă salarială discriminatorie pentru personalul din UAT-uri cu resurse financiare reduse, independent de:

- complexitatea atribuțiilor,
- nivelul de responsabilitate,
- statutul juridic al funcției.

Rezultatul va fi acela că se legalizează situația de a avea **aceeași funcție publică, cu același statut legal, dar cu salarii diferite structural**, nu temporar, nu contextual, ci **institucionalizat prin lege.**

Normele constituționale și internaționale încălcate sunt:

- **Art. 1 alin. (3)** – statul de drept
- **Art. 11 alin. (1)** – obligațiile rezultate din tratatele internaționale
- **Art. 16 alin. (1)** – egalitatea în drepturi
- **Art. 41 alin. (2)** – protecția socială a muncii

în corelare cu:

- **Art. 9 pct. 5 din Carta europeană a autonomiei locale**
- **Art. 4 pct. 3 din Carta socială europeană (revizuită)**

2. Încălcarea art. 11 alin. (1) din Constituție – prioritatea obligațiilor internaționale

Art. 11 alin. (1) din Constituție: „*Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*”

Asta înseamnă că **legiuitorul nu poate adopta legi interne contrare tratatelor ratificate**, în cazul de față **în domeniul drepturilor sociale și al autonomiei locale.**

3. Încălcarea art. 9 pct. 5 din Carta europeană a autonomiei locale - „Protecția financiară a colectivităților locale mai slabe financiar necesită instituirea unor mecanisme de compensare financiară.”

Inegalitățile financiare dintre UAT-uri trebuie corectate prin mecanisme de solidaritate, și nu transferate asupra angajaților publici.

Art. XXI din OUG nr. 7/2026 face exact invers, nu consolidează capacitatea financiară a UAT-urilor sărace, ci **legalizează subfinanțarea structurală** prin:

- salarii mai mici,
- imposibilitatea atragerii de personal calificat,
- degradarea funcției publice locale.

Practic, statul **își descarcă obligația de compensare financiară pe spinarea funcționarilor publici**, aceasta fiind o **încălcare directă a art. 9 pct. 5 din Carta europeană a autonomiei locale.**

4. Încălcarea art. 4 pct. 3 din Carta socială europeană - „*Toți lucrătorii au dreptul la o remunerare echitabilă, suficientă pentru a le asigura un nivel de trai decent.*”

Curtea Europeană a Drepturilor Sociale a stabilit constant că:

- „**remunerarea echitabilă**” nu este relativă la sărăcia angajatorului public;
- **statul nu poate justifica salarii necorespunzătoare prin constrângeri bugetare structurale.**

Prin instituirea unei „**grile pentru săraci**”:

- **salariul nu mai este corelat cu munca, ci cu capacitatea fiscală a UAT-ului;**
- funcționarul public este tratat ca **variabilă de ajustare bugetară**, nu ca titular al unui drept social.

Se ajunge la **remunerații instituționale sub-decente**, previzibile și permanente.

Prin urmare, Art. XXI din OUG nr. 7/2026 încalcă art. 11 alin. (1) din Constituție, prin nesocotirea obligațiilor asumate de România prin *Carta europeană a autonomiei locale* și *Carta socială europeană*, întrucât substituie mecanismele de compensare financiară între colectivități locale cu o degradare instituționalizată a drepturilor salariale ale funcționarilor publici, conducând la o discriminare normativă, structurală și permanentă.

5. Corelarea cu principiile constituționale interne

Art. XXI din OUG nr. 7/2026 nu încalcă doar tratatele internaționale, ci și direct Constituția României întrucât **discriminarea nu este accidentală, ci normativă și sistematică, introducând o discriminare legalizată între funcționari publici aparținând aceleiași categorii juridice, ceea ce CCR sancționează constant raportat la:**

- **art. 16 alin. (1)** – egalitatea în drepturi;
- **art. 41 alin. (2)** – protecția socială a muncii;
- **principiul statului de drept** (art. 1 alin. 3).

6. Curtea Constituțională a României a statuat constant că:

- drepturile salariale ale personalului bugetar **nu pot fi diferențiate arbitrar;**
- constrângerile bugetare **nu justifică încălcarea tratatelor internaționale ratificate;**
- statul nu poate crea **categorii structurale de personal bugetar „inferiorizat”, în timp ce Art. XXI din OUG creează exact o astfel de categorie.**

Astfel, din jurisprudența Curții Constituționale a României rezultă expres următoarele:

Tratatele internaționale ratificate sunt repere de constituționalitate

- Decizia nr. 148/2003
- Decizia nr. 668/2011

Statul nu poate invoca constrângeri bugetare pentru a discrimina diverse categorii de salariați

- Decizia nr. 872/2010
- Decizia nr. 447/2013

Drepturile sociale nu pot fi degradate structural

- Decizia nr. 874/2018
- Decizia nr. 794/2016

Față de motivele de fapt și de drept invocate, cerem **sesizarea directă a Curții Constituționale de către Avocatul Poporului**, pentru neconstituționalitatea prevederilor de mai sus așa cum au fost acestea motivate.

În plus față de motivele dezvoltate mai sus, arătăm reaua credință a guvernului în procesul de legiferare, întrucât acesta a ignorat sesizările și avizele / observațiile prealabile adoptării OUG nr. 7/2026, înaintate de către: Federația Columna-SCOR și Federația Națională a Sindicatelor din Administrație, Ministerul Muncii, Ministerul Finanțelor, Consiliul Economico-Social și Consiliul Legislativ, absolut toate acestea (atașate) avertizând executivul cu privire la neconstituționalitatea proiectului de Ordonanță de Urgentă.

Cu deosebit respect,

Emil DRĂGHICI
în nume propriu și pentru
Asociația Comunelor din România

Dan CÂRLAN
în nume propriu și pentru
Sindicatul Național SCOR

Domnului Prim-ministru, Ilie-Gavril BOLOJAN

Stimate domnule Prim-ministru,

Federația COLUMNA-SCOR, prin domnul **Lucian-Ciprian PUIU**, în calitate de Președinte și domnul **Dan CÂRLAN**, vicepreședinte, Președintele Sindicatului Național SCOR,

și

Federația Națională a Sindicatelor din Administrație – FNSA, prin domnul **Bogdan ȘCHIOP**, Președinte, și domnul **Nicolae MUREȘAN**, Secretar general

organizații sindicale reprezentative la nivelul sectorului de negociere colectivă „Administrație Publică”, având în vedere:

- *intenția Guvernului României de a iniția adoptarea proiectului de lege privind măsuri în administrația publică, prin asumarea răspunderii în fața Parlamentului,*
- *lipsa unui dialog participativ, real și constructiv cu noi, federațiile sindicale direct implicate, rezultatul fiind menținerea nemodificată a unor prevederi ale proiectului de act normativ asupra cărora toate părțile interesate (organizațiile sindicale reprezentative și structurile asociative ale administrației publice locale) și-au exprimat dezacordul puternic și motivat*
- *necesitatea obiectivă și legală de dialog social și colaborare în identificarea soluțiilor adecvate pentru atingerea obiectivelor urmărite de către Guvern, dar fără măsuri nejustificate / eronate*

**SOLICITĂM GUVERNULUI
RESPECTAREA CONSTITUȚIEI ROMÂNIEI
ÎN PROCESUL DE LEGIFERARE**

cu trimitere expresă la prevederile **Art. I punctul 28 și ale Art. XXII** din *proiectul de lege privind adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative*

Cu privire la **Articolul I punctul 28** din proiectul de lege, care prevede instituirea posibilității **transformării unei funcții publice ocupate pe durată nedeterminată** în funcție publică **cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă, fără acordul funcționarului public**, arătăm că **această normă este profund neconstituțională**, afectează drepturile de carieră deja câștigate ale funcționarilor publici, reprezintă o concediere parțială mascată și o încălcare a principiului securității juridice a raporturilor de serviciu.

1. Raportul de serviciu este un raport de drept public, stabil și protejat constituțional

Funcția publică **nu este un simplu post din organigramă**, ci baza unui raport de serviciu reglementat strict de lege. Odată ocupată legal:

- **norma de muncă (8h/zi),**
- **salariul corespunzător,**
- **drepturile aferente**

devin **elemente esențiale ale statutului juridic** al funcționarului, prin urmare reducerea unilaterală la ½ normă **modifică substanța raportului de serviciu.**

2. Încălcarea art. 41 din Constituție – dreptul la muncă și la salariu

Transformarea unei funcții ocupate din normă întreagă în jumătate de normă implică automat:

- diminuarea timpului de muncă;
- diminuarea salariului;
- afectarea vechimii și a drepturilor viitoare (pensii, grade, promovări).

Curtea Constituțională a reținut constant că **dreptul la muncă include și stabilitatea locului de muncă**, nu doar accesul formal la un post și că statul (prin autoritatea publică) **nu poate reduce unilateral protecția socială a funcționarului.**

3. Încălcarea principiului securității juridice și al previzibilității

Funcționarul public trebuie să poată **anticipa consecințele juridice ale statutului său.** Dacă administrația ar putea:

- azi să aibă funcție întreagă,
- mâine să o transforme în ½ normă,
- poimâine să o desființeze,

atunci raportul de serviciu ar deveni **arbitrar**, nu stabil.

Curtea Constituțională a sancționat frecvent astfel de practici ca fiind contrare principiilor **statului de drept și securității raporturilor juridice.**

4. Eludarea garanțiilor legale privind încetarea raportului de serviciu

Legea stabilește **cazuri strict limitative** în care raportul de serviciu poate înceta sau fi modificat esențial:

- reorganizare reală,
- desființarea postului,
- evaluare profesională necorespunzătoare etc.

Transformarea postului în ½ normă este, în fapt, o **sanțiune mascată** sau o **metodă ocolitoare de „concediere parțială”**, fără respectarea procedurilor legale. Curtea Constituțională a calificat astfel de mecanisme ca fiind **neconstituționale prin efect**, chiar dacă formal par „organizatorice”.

5. Lipsa consimțământului funcționarului este o problemă constituțională

Singura situație în care reducerea normei poate fi admisibilă este **la cererea sau cu acordul expres al funcționarului public.**

Principalele decizii anterioare ale Curții Constituționale, relevante în acest sens sunt:

1. **Decizia CCR nr. 414/2010 - stabilitatea raportului de serviciu.** CCR reține că **raportul de serviciu al funcționarului public este unul de drept public, caracterizat prin stabilitate**, iar modificarea sa nu se poate face arbitrar sau unilateral. „*Funcționarul public beneficiază de o protecție sporită a stabilității raportului de serviciu.*”, prin urmare reducerea normei reprezintă o modificare esențială a raportului.
2. **Decizia CCR nr. 818/2008 - securitatea juridică și previzibilitatea.** Curtea afirmă că funcționarul trebuie să poată **anticipa consecințele juridice ale statutului său**, iar autoritatea nu poate interveni discreționar asupra acestuia. Transformarea postului ocupat în ½ normă încalcă **securitatea raporturilor juridice.**
3. **Decizia CCR nr. 1.257/2009 - salariul și statutul reprezintă drepturi câștigate.** CCR statuează că **drepturile salariale și statutare deja dobândite nu pot fi diminuate arbitrar**, chiar în context de reorganizare. „*Reorganizarea nu poate constitui un pretext pentru suprimarea drepturilor fundamentale.*”
4. **Decizia CCR nr. 375/2005 - dreptul la muncă include stabilitatea, nu doar accesul la un loc de muncă.** Dreptul la muncă (art. 41 Constituție) **nu se reduce la ocuparea formală a unei funcții**, ci include **menținerea condițiilor esențiale ale acesteia.** Reducerea normei reprezintă o restrângere nejustificată a dreptului la muncă.
5. **Decizia CCR nr. 392/2014 - interdicția „sanctiunilor mascate”.** Curtea sancționează mecanismele prin care legiuitorul sau administrația **ocolesc procedurile legale de încetare/modificare a raportului de serviciu**, producând efecte echivalente. Transformarea funcției ocupate în ½ normă este **concediere parțială mascată.**
6. **Decizia CCR nr. 172/2016 - reorganizarea trebuie să fie reală și efectivă, obiectiv justificată și să nu vizeze punctual o persoană.** Reducerea normei pe un post ocupat indică **reorganizare fictivă.**
7. **Decizia CCR nr. 612/2020 - protecția funcției publice ca instituție.** Funcția publică este o **instituție constituțional protejată**, iar intervențiile administrative nu pot goli de conținut statutul funcționarului.

Prin urmare, transformarea unei funcții publice deja ocupate într-o funcție publică cu jumătate de normă, fără acordul funcționarului public, este neconstituțională, deoarece afectează unilateral un raport de serviciu stabil, încalcă dreptul la muncă și la salariu, securitatea juridică și eludează garanțiile constituționale și legale privind încetarea sau modificarea funcției publice.

Cu privire la **Articolul XXII din proiectul de lege**, care prevede instituirea discriminatorie a unei grile de salarizare speciale (o „grilă a săracilor”) pentru salariații din primăriile care nu-și pot acoperi cheltuielile cu salariile doar din impozitele și taxele locale (excluzând din calcul cota defalcată de 63% din impozitul pe venit, care este potrivit legii parte din veniturile proprii ale bugetului local) arătăm că aceasta **este neconstituțională**.

1. Astfel, Art. XXII instituie, în esență, o plafonare / grilă salarială inferioară pentru personalul din UAT-uri cu resurse financiare reduse, independent de:

- complexitatea atribuțiilor,
- nivelul de responsabilitate,
- statutul juridic al funcției.

Rezultatul va fi acela că se legalizează situația de a avea **aceeași funcție publică, cu același statut legal, dar cu salarii diferite structural**, nu temporar, nu contextual, ci **instituționalizat prin lege**.

Normele constituționale și internaționale încălcate sunt:

- **Art. 1 alin. (3)** – statul de drept
- **Art. 11 alin. (1)** – obligațiile rezultate din tratatele internaționale
- **Art. 16 alin. (1)** – egalitatea în drepturi
- **Art. 41 alin. (2)** – protecția socială a muncii

în corelare cu:

- **Art. 9 pct. 5 din Carta europeană a autonomiei locale**
- **Art. 4 pct. 3 din Carta socială europeană (revizuită)**

2. Încălcarea art. 11 alin. (1) din Constituție – prioritatea obligațiilor internaționale

Art. 11 alin. (1) din Constituție: „*Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*”

Asta înseamnă că **legiuitorul nu poate adopta legi interne contrare tratatelor ratificate**, în cazul de față **în domeniul drepturilor sociale și al autonomiei locale**.

3. Încălcarea art. 9 pct. 5 din Carta europeană a autonomiei locale - „Protecția financiară a colectivităților locale mai slabe financiar necesită instituirea unor mecanisme de compensare financiară.”

Inegalitățile financiare dintre UAT-uri trebuie corectate prin mecanisme de solidaritate, și nu transferate asupra angajaților publici.

Art. XXII din proiectul de lege face exact invers, nu consolidează capacitatea financiară a UAT-urilor sărace, ci **legalizează subfinanțarea structurală** prin:

- salarii mai mici,
- imposibilitatea atragerii de personal calificat,
- degradarea funcției publice locale.

Practic, statul își descarcă obligația de compensare financiară pe spinarea funcționarilor publici, aceasta fiind o încălcare directă a art. 9 pct. 5 din Carta europeană a autonomiei locale.

4. Încălcarea art. 4 pct. 3 din Carta socială europeană - „Toți lucrătorii au dreptul la o remunerare echitabilă, suficientă pentru a le asigura un nivel de trai decent.”

Curtea Europeană a Drepturilor Sociale a stabilit constant că:

- „remunerarea echitabilă” nu este relativă la sărăcia angajatorului public;
- statul nu poate justifica salarii necorespunzătoare prin constrângeri bugetare structurale.

Prin instituirea unei „grile pentru săraci”:

- salariul nu mai este corelat cu munca, ci cu capacitatea fiscală a UAT-ului;
- funcționarul public este tratat ca variabilă de ajustare bugetară, nu ca titular al unui drept social.

Se ajunge la remunerații instituțional sub-decente, previzibile și permanente.

5. Corelarea cu principiile constituționale interne

Art. XXII din proiectul de lege nu încalcă doar tratatele internaționale, ci și direct Constituția României **întrucât discriminarea nu este accidentală, ci normativă și sistematică, introducând o discriminare legalizată între funcționari publici aparținând aceleiași categorii juridice**, ceea ce CCR sancționează constant raportat la:

- **art. 16 alin. (1)** – egalitatea în drepturi;
- **art. 41 alin. (2)** – protecția socială a muncii;
- **principiul statului de drept** (art. 1 alin. 3).

6. Curtea Constituțională a României a statuat constant că:

- drepturile salariale ale personalului bugetar **nu pot fi diferențiate arbitrar;**
- constrângerile bugetare **nu justifică încălcarea tratatelor internaționale ratificate;**
- statul nu poate crea **categorii structurale de personal bugetar „inferiorizat”,** în timp ce **Art. XXII din proiectul de lege creează exact o astfel de categorie.**

Astfel, din jurisprudența Curții Constituționale a României rezultă expres următoarele:

Tratatele internaționale ratificate sunt repere de constituționalitate

- Decizia nr. 148/2003
- Decizia nr. 668/2011

Statul nu poate invoca constrângeri bugetare pentru a discrimina diverse categorii de salariați

- Decizia nr. 872/2010
- Decizia nr. 447/2013

Drepturile sociale nu pot fi degradate structural

- Decizia nr. 874/2018
- Decizia nr. 794/2016

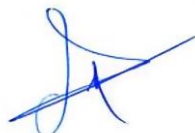
Prin urmare, Art. XXII din proiectul de lege încalcă art. 11 alin. (1) din Constituție, prin nesocotirea obligațiilor asumate de România prin Carta europeană a autonomiei locale și Carta socială europeană, întrucât substituie mecanismele de compensare financiară între colectivități locale cu o degradare instituționalizată a drepturilor salariale ale funcționarilor publici, conducând la o discriminare normativă, structurală și permanentă.

Solicităm eliminarea acestui articol XXII din proiectul de lege.

**FNSA - Federația Națională
a Sindicatelor din Administrație
Președinte
Bogdan ȘCHIOP**

**Secretar General
Nicolae MUREȘAN**

**Federația Columna-SCOR
Președinte
Lucian-Ciprian PUIU**

**Vicepreședinte
Dan CÂRLAN
Președinte Sindicatul Național SCOR**

27 ianuarie 2026

MINISTERUL MUNCII
FAMILIEI, TINERETULUI ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE

Nr. 512/PM/20.02.2026

Către: Domnul CSEKE Attila-Zoltán
Ministrul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației
Referitor: proiect de act normativ avizat cu propuneri și observații

Stimate domnule Ministru,

Urmare a adresei dumneavoastră nr. 36554/18.02.2026, vă transmitem alăturat, proiectul de Ordonanță de urgență a Guvernului privind adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, avizat cu următoarele propuneri și observații:

Adoptarea proiectului de ordonanță de urgență a Guvernului, în forma transmisă, ar genera consecințe grave din punct de vedere financiar, cât și din perspectivă juridică și socială, după cum urmează:

1. **Riscul major de pierdere a fondurilor aferente Planului Național de Redresare și Reziliență (PNRR) și nerespectarea jaloanelor:**
 - Prin introducerea unor reglementări paralele în domeniul salarizării personalului bugetar (grile parțiale pentru unitățile administrativ-teritoriale, limitări de personal, reduceri cu 10% a cheltuielilor de personal), proiectul interferează direct cu Reforma salarizării - Jalonul 420 din PNRR, care prevede o nouă lege unitară de salarizare aplicabilă din 2027.
 - Neadoptarea corespunzătoare a reformelor prevăzute în PNRR poate conduce la suspendarea plăților din Mecanismul de Redresare și Reziliență, conform metodologiei stabilite prin Comunicarea COM(2023) 99 și art. 24 din Regulamentul (UE) nr. 241/2021.
 - În acest sens, valoarea stabilită de Comisia Europeană pentru neîndeplinirea Jalonului 420 din PNRR privind reforma salarizării poate ajunge la 770,798,609 euro.
2. **Riscuri de neconstituționalitate și discriminare în salarizarea din administrația locală**
3. **Încalcarea obligațiilor internaționale privind drepturile persoanelor cu dizabilități:**
 - Modificările aduse Legii nr. 448/2006 (art. XII) - executarea silită a indemnizațiilor și transformarea asistentului personal într-o opțiune practic descurajată - contravin Convenției ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități, ratificată prin Legea nr. 221/2010.

Str. Dem I. Dobrescu, nr. 2-4, sector 1, 010026, București, România

Tel: +40 (0) 213 158 556

E-mail: cabinet.ministru@mmuncii.gov.ro

www.mmuncii.ro

Conform prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), informațiile referitoare la datele cu caracter personal cuprinse în acest document sunt confidențiale. Acestea sunt destinate exclusiv persoanei/persoanelor menționate ca destinatar/destinatari și altor persoane autorizate să-l primească. Dacă ați primit acest document în mod eronat, vă adresăm rugămintea de a returna documentul primit, expeditorului.

Agențiile teritoriale, potrivit acestui nou articol, vor avea atribuții noi referitor la calculul acestor sume, virarea sumelor și gestionarea și evidențierea distinct în situația contabilă, pe de o parte și urmărirea, actualizarea și monitorizarea într-un program informatic, pe de altă parte.

Totodată, facem precizarea că activitățile mai sus-menționate se vor suprapune cu activitățile curente ale funcționarilor publici din aceste structuri care, în prezent, gestionează și efectuează plățile beneficiilor sociale, iar constrângerile bugetare, precum și cele legislative cu privire la recrutarea personalului, fac aproape imposibilă redimensionarea sau realocarea acestor activități către alți funcționari publici.

Personalul existent este insuficient și suprasolicitat, iar creșterea volumului de muncă ar determina un risc foarte mare în ceea ce privește performanța profesională a funcționarilor publici implicați.

❖ Referitor la art. XXI alin.(1)-(3) din proiect, propunem eliminarea acestei norme întrucât sunt susceptibile să creeze două moduri de salarizare pentru aceeași categorie de personal: unul aplicabil personalului din unitățile administrativ-teritoriale care își pot acoperi cheltuielile salariale din veniturile proprii provenite din impozite și taxe local și pot stabili salariile de bază prin hotărâre a consiliului local, iar altul, pentru aceeași categorie de personal care se află în imposibilitatea de a realiza acest lucru.

În susținerea celor de mai sus, precizăm următoarele:

Începând cu luna iulie 2017, salarizarea personalului din administrația publică locală se face potrivit art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, salariile de bază ale personalului stabilindu-se de către ordonatorul de credite în baza hotărârii consiliului local, respectiv consiliului județean între o limită minimă și o limită maximă, astfel încât, acestea, împreună cu celelalte elemente salariale prevăzute de lege, să nu depășească indemnizația lunară corespunzătoare funcției de viceprimar/vicepreședinte al consiliului județean/viceprimar al Municipiului București, ca nivel maxim, fără a fi luate în calcul majorările prevăzute pentru implementarea de proiecte de care pot beneficia indemnizațiile lunare pentru cele 3 funcții de demnitate publică enumerate.

Totodată, art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede că sistemul de salarizare reglementat prin acest act normativ are la bază anumite principii, printre care și principiul nediscriminării (în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și principiul egalității (prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală).

Prin urmare, considerăm că reglementările din proiectul de act normativ menționate mai sus creează două moduri de salarizare pentru aceeași categorie de personal: unul aplicabil personalului din unități administrativ-teritoriale (UAT) care își pot acoperi cheltuielile salariale din veniturile proprii și își pot stabili salariile de bază prin hotărâre de consiliu local, iar altul pentru personalul din cadrul UAT-urilor care nu pot face acest lucru.

Față de cele de mai sus, considerăm că introducerea unor grile de salarizare doar pentru categoria de UAT-uri care nu își poate acoperi cheltuielile salariale din veniturile proprii constituie încălcarea celor două principii prevăzute de Legea-cadru menționate mai sus.

Totodată, exceptarea personalului din aparatul de specialitate al primarului general al municipiului București, din instituțiile și serviciile publice de interes local de la nivelul municipiului București, din aparatul de specialitate al consiliilor județene și din instituțiile și serviciile publice de interes județean de la derogarea prevăzută în proiectul de lege reprezintă, de asemenea, o încălcare a principiului nediscriminării și a principiului egalității, pe care este fundamentată Legea-cadru.

Precizăm și faptul că, în prezent, Ministerul Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale este în proces de elaborare a noii legislații care va reglementa salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în acord cu reforma asumată de Guvernul României în cadrul Planului Național de Redresare și Reziliență (PNRR) - "Modificarea și modernizarea legislației privind sistemul de salarizare" din cadrul Reformei 4 - Reforma sectorului public, creșterea eficienței justiției și întărirea capacității partenerilor sociali. Menționăm că, noua lege care va reglementa salarizarea personalului plătit din fonduri publice "va stabili o metodologie unitară de calcul în scopul de a spori echitatea salarizării în sectorul bugetar (aplicarea principiului plății egale pentru muncă de valoare egală), de a asigura tratamentul nediscriminatoriu în stabilirea sporurilor și corelarea performanțelor cu salariul plătit."

Printre obiectivele urmărite în cadrul acestei reforme se regăsește și reintroducerea unor grile de salarizare pentru administrația publică locală, corespunzător funcțiilor publice și funcțiilor contractuale, ca o necesitate pentru corectarea dezechilibrelor salariale apărute.

În acest context, crearea anticipat a unor grile de salarizare ar putea să interfereze cu procesul de elaborare a noii legi a salarizării și va îngreuna și mai mult sarcina MMFTSS de a elabora o lege nouă a salarizării sustenabilă, cu respectarea condițiilor impuse de această reformă.

În completarea celor anterior precizate, precum și a prevederilor art. LV din proiect, menționăm faptul că, se creează o reglementare paralelă cu reforma salarizării în sistemul public (Jalonul 420 din PNRR), care urmează să fie aplicată începând cu 2027.

Cu toate că acest articol va fi abrogat odată cu intrarea în vigoare a viitoarei legi privind salarizarea din sectorul public, așa cum se prevede în paragraful referitor la administrația publică locală, acesta creează doar o măsură temporară care va fi aplicată timp de câteva luni.

De asemenea, acesta interferează cu elementele stabilite prin descrierea jalonului din CID care trebuie luate în considerare la elaborarea grilelor salariale (cum ar fi referința, ierarhie) care sunt elaborate în conformitate cu legislația actuală ca bază de referință, și care nu va mai fi valabilă la momentul intrării în vigoare a reformei.

❖ Referitor la dispozițiile art. XL, precizăm faptul că, în actuala formă, acesta nu prevede dacă diminuarea cu 30% a numărului maxim al posturilor corespunzător fiecărei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, intervine și în cazul posturilor din domeniul

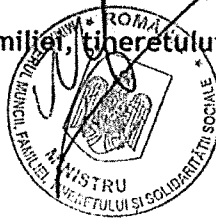
posibilitatea ca persoanele care, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, îndeplineau cerințele legale pentru obținerea unei pensii de serviciu în baza reglementărilor anterioare, până la data de 31 decembrie 2028, să poată opta pentru acordarea pensiei de serviciu conform reglementărilor respective; astfel, această normă intră în contradicție directă cu reforma deja în curs de implementare pentru jalonul 215 (Legea nr.282/2023), care prevede deja o creștere treptată a vârstei standard de pensionare până la 65 de ani, până în 2035 pentru militari.

De asemenea, Legea nr.282/2023 a constituit element al reformei asumate de statul român în cadrul PNRR, respectiv jalonul 215, referitor la care subliniem observația cu caracter general formulată asupra proiectului, respectiv aceea că prevederile acestuia determină posibile afectări ale obligațiilor asumate prin PNRR, precum și prin alte acte comunitare. Faptul că această normă nu specifică mecanismul de creștere a vârstei standard de pensionare face imposibilă cunoașterea coordonatelor reformei, implicând astfel un risc de reversare a reformei și o penalizare suplimentară, conform Regulamentul (UE) 2021/241 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 februarie 2021 de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență).

Cu deosebită considerație,

Petre - Florin MANOLE

Ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale

Str. Dem I. Dobrescu, nr.2-4, sector1, 010026, București, România

Tel: +40 (0) 213 158 556

E-mail: cabinet.ministru@mmuncii.gov.ro

www.mmuncii.ro

Conform prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), informațiile referitoare la datele cu caracter personal cuprinse în acest document sunt confidențiale. Acestea sunt destinate exclusiv persoanei/persoanelor menționate ca destinatar/destinatari și altor persoane autorizate să-l primească. Dacă ați primit acest document în mod eronat, vă adresăm rugămintea de a returna documentul primit, expeditorului.

MINISTERUL FINANTELOR
MINISTRU
Nr.58614/490906/ 26 .02.2026

DLPA 41037/24.02.2026

Domnului Cseke Attila,
Ministru
Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației

Stimate Domnule Ministru,

Fără a contesta argumentele de oportunitate menționate în cuprinsul preambulului proiectului ordonanței de urgență a Guvernului, care justifică necesitatea adoptării măsurilor propuse pentru a asigura respectarea țintei de deficit, menționăm că, în opinia noastră, pentru a fi respectate condițiile imperative prevăzute la art.115 alin.(4) și (6) din Constituția României, republicată, prin raportare la jurisprudența Curții Constituționale, motivele invocate trebuie să se circumscrie limitelor constituționale și să fie suficient detaliate pentru a justifica și susține, pentru fiecare măsură în parte, adoptarea prezentei reglementări pe calea delegării legislative.

În sensul celor de mai sus, precizăm că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că „**Regimul particular al ordonanței de urgență este prevăzut în art. 115 alin. (4) - (6) din Constituție și se referă la cazurile în care poate fi emisă: situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, Guvernul având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acesteia; intrarea în vigoare: numai după depunerea spre dezbatere în procedură de urgență la prima Cameră sesizată și convocarea obligatorie a Parlamentului, dacă nu se află în sesiune; domeniul de reglementare: acesta poate fi și de natura legilor organice, caz în care legea de aprobare se adoptă cu majoritatea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Constituție; ordonanța de urgență nu poate fi însă adoptată în domeniul legilor constituționale, nu poate afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu poate viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică.**”¹

Astfel, semnalăm că, referitor la aceste aspecte, Curtea a reținut în jurisprudența sa² că „numai existența unor elemente cu caracter obiectiv, care nu au putut fi prevăzute, poate determina apariția unei situații a cărei reglementare se impune cu celeritate. Constatarea acestor elemente se realizează de Guvern, care este obligat să motiveze intervenția sa în preambulul actului normativ adoptat. Prin urmare, oportunitatea legiferării se limitează, deci, la decizia de a adopta actul normativ sau nu, de a avea o conduită activă sau pasivă, în condițiile în care sunt demonstrate elementele cu caracter obiectiv, cuantificabil, prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție. Cu alte cuvinte, **decizia legiferării aparține în exclusivitate**

¹ Pct. 32 din Decizia CCR nr. 83/2020 de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice.

² Pct. 35 din Decizia CCR nr. 83/2020. Aceste aspecte au fost reținute de Curtea Constituțională și prin Decizia nr.650/2022, în acest sens fiind pct.41 din aceasta.

legiuitorului delegat, care, dacă hotărăște reglementarea unei anumite situații juridice, are obligația de a se conforma exigențelor constituționale (a se vedea și Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017).”³.

Având în vedere aceste premise jurisprudențiale, rezultă că numai existența unor elemente cu caracter obiectiv, care nu au putut fi prevăzute, poate determina apariția unei situații a cărei reglementare se impune cu celeritate. Pentru constatarea acestor elemente, inițiatorul este obligat să **motiveze corespunzător intervenția sa în preambulul actului normativ adoptat.**

Totodată, din perspectiva respectării prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit căroră „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”, Curtea a stabilit că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că „nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale” și că „nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”, iar în celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

Ca atare, în opinia Curții, a afecta în sens negativ înseamnă „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza” sau „a antrena consecințe negative”.

Or, o dispoziție care restrânge exercițiul unui drept sau al unei libertăți prevăzute în Constituție, în mod evident constituie o **afectare în sens negativ a respectivului drept sau libertăți**⁴.

În contextul celor precizate mai sus, recomandăm reanalizarea unor prevederi cuprinse în prezentul proiect de act normativ care pot apărea ca fiind viciate din perspectiva respectării exigențelor constituționale sus-menționate, exemplu în acest sens fiind dispozițiile:

- **art. I pct. 31** din proiect, cu referire la instituirea posibilității modificării unilaterale a raportului de serviciu din perspectiva duratei timpului de lucru, dar și dispozițiile **art. I pct. 40 și urm.**, care instituie o serie de măsuri în domeniul funcției publice în privința derulării raporturilor de serviciu ale *înalților funcționari publici* în baza unui mandat pe perioadă determinată, ori mobilitatea funcțiilor publice prin rotația pe durată temporară. Reglementarea acestor aspecte în maniera propusă poate fi considerată restrângere a dreptului fundamental la muncă, consacrat de art. 41 din Constituția României, republicată⁵;

- **art. X, art. XL și art. XLIX** din proiect, cu referire la stabilirea procentului de reducere a personalului din administrația publică, întrucât se poate aprecia că normele propuse sunt de natură a afecta regimul autorităților administrației publice centrale și locale, respectiv al unor instituții fundamentale ale statului.

Semnalăm astfel că, prin Decizia nr. 1.257/2009 sau Decizia nr. 230/2013, Curtea Constituțională a statuat că înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului” vizează „toate componentele care definesc regimul juridic

³ Pct. 35 din Decizia CCR nr.83/2020. Aceste aspecte au fost reținute de Curtea Constituțională și prin Decizia nr.650/2022, în acest sens fiind pct.41 din aceasta.

⁴ Pct. 49 din Decizia CCR nr.650/2022.

⁵ A se vedea în acest sens reținerile CCR din Decizia nr.1257/2009.

al acestora - structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc." De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia CCR nr. 1.105/2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor OUG nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, precum și Decizia CCR nr. 55/2014 de admitere a obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea OUG nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor).

Asupra acestor norme și a compatibilității lor cu rigorile constituționale urmează a se pronunța Ministerul Justiției.

Separat de aceste aspecte, dar în strânsă legătură cu acestea, facem următoarele semnalări:

I. Aspecte de ordin general:

1. **Cu privire la justificarea măsurilor** propuse, precizăm că în cuprinsul notei de fundamentare ar trebui să se regăsească date și informații suficiente care să justifice fiecare dintre măsurile propuse.

În sensul celor de mai sus, precizăm că, în cazul ordonanțelor de urgență, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii cu privire la necesitatea motivării și caracterul sumar al instrumentului de prezentare. În acest sens, invocăm Decizia CCR nr. 710/2009 de admitere a obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, prin care Curtea a reținut că „*analizând expunerea de motive ce însoțește propunerea legislativă, Curtea constată că aceasta este extrem de sumară, cuprinzând numai câteva mențiuni generice. În expunerea de motive nu se regăsește motivarea asupra niciuneia dintre soluțiile preconizate, ceea ce este contrar prevederilor constituționale și legale mai sus indicate*”.

Totodată, relevanță prezintă și dispozițiile art. 6 și art. 31 alin. (1) din Legea nr.24/2000⁶ care prevăd că, în cuprinsul instrumentului de prezentare și motivare - secțiunea referitoare la motivul emiterii actului normativ, trebuie să se regăsească „*cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare; principiile de bază și finalitatea reglementărilor propuse, cu evidențierea elementelor noi*”.

Ca atare, în vederea respectării normelor de tehnică legislativă și în vederea evitării unui posibil risc de neconstituționalitate, apreciem că toate măsurile propuse prin prezentul proiect de lege trebuie temeinic motivate și fundamentate.

2. Considerăm că întregul act normativ trebuie reanalizat din perspectiva **clarității, predictibilității și necesității măsurilor** propuse, cu precizarea că asigurarea securității juridice constituie o regulă consacrată și de actualitate în România, în jurisprudența sa, Curtea stabilind că una dintre cerințele principiului respectării

⁶ privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare

- funcționarului public evaluat îi sunt comunicate rezultatele evaluării atât de către evaluator și de contrasemnatar, în cazul modificării raportului de evaluare de către acesta din urmă, cât și de compartimentul de resurse umane, în situația depunerii unei contestații;

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale este un document ce face parte din dosarul profesional al funcționarului public, ce poate fi consultat în orice moment de acesta;

- printarea și multiplicarea rapoartelor de evaluare implică un consum semnificativ de hârtie, prin raportare la numărul angajaților din administrația publică ce au calitatea de funcționar public,

vă adresăm rugămintea de a analiza oportunitatea eliminării alin. (7) al art. 23, în contextul procesului de digitalizare a administrației publice, având în vedere că funcționarului public i se poate pune la dispoziție, la cerere, raportul de evaluare în format electronic, ceea ce poate înlocui, în mod eficient și sigur, transmiterea fizică a copiilor certificate.

Cu deosebită considerație,

Alexandru NAZARE

Ministrul Finanțelor

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

Str. Dimitrie D. Gerota nr. 7-9, sector 2, București, cod poștal: 020027

Telefoane: 021.310.23.56, 021.316.31.34

Fax: 021.316.31.31

021.310.23.57, 021.316.31.33

Cod fiscal: 10464660

E-mail: ces@ces.ro

www.ces.ro

Membru fondator al Asociației Internaționale a Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare (AICESIS)
Membru al Uniunii Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare Francofone (UCESIF)

„Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.” (Art. 141 din Constituția României revizuită)

Nr. 1396/24.02.2026

AVIZ

referitor la proiectul de Ordonanță de urgență a Guvernului privind adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

În temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 11 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare, Consiliul Economic și Social a fost sesizat cu privire la avizarea *proiectului de Ordonanță de urgență a Guvernului privind adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.*

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

În temeiul art. 5 lit. a) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ședința din data de 24.02.2026, desfășurată online, conform prevederilor Hotărârii Plenului nr.86/17.05.2022, avizează **NEFAVORABIL** prezentul proiect de act normativ, cu următoarea **motivare:**

- proiectul de ordonanță de urgență a Guvernului este vulnerabil din perspectivă constituțională, atât sub aspectul lipsei unei situații extraordinare, cât și sub aspectul afectării stabilității funcției publice și al încălcării principiului securității juridice,

având în vedere impactul direct și imediat asupra raporturilor de muncă/serviciu, asupra funcționării instituțiilor publice și asupra calității serviciilor publice;

➤ analiza constituționalității proiectului de ordonanță de urgență prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituția României

- regimul constituțional al ordonanțelor de urgență. Caracterul excepțional al delegării legislative

Potrivit art. 115 alin. (4) din Constituția României, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația constituțională de a motiva urgența în cuprinsul actului normativ. Această dispoziție instituie un regim de excepție de la regula constituțională a legiferării parlamentare, regim care trebuie interpretat strict, restrictiv și cu maximă rigoare, tocmai pentru a preveni transformarea ordonanței de urgență într-un instrument ordinar de guvernare. În jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a subliniat că delegarea legislativă prin ordonanță de urgență nu reprezintă o alternativă la procedura parlamentară, ci o soluție constituțională extremă, justificată exclusiv de existența unor circumstanțe obiective, excepționale și imprevizibile, care impun o intervenție normativă imediată.

Curtea a reținut în mod constant că:

- situația extraordinară trebuie să fie reală, obiectivă și determinată,
- situația extraordinară trebuie să fie exterioară voinței Guvernului,
- urgența nu poate fi dedusă din simple considerații de oportunitate politică,
- necesitatea unor reforme structurale sau a alinierii la politici publice asumate anterior nu echivalează cu o situație extraordinară.

Prin urmare, analiza constituționalității unui proiect de ordonanță de urgență trebuie să pornească de la o verificare strictă a existenței și consistenței situației extraordinare invocate, precum și a legăturii directe, imediate și necesare dintre aceasta și măsurile adoptate;

- lipsa unei situații extraordinare reale, concrete și imprevizibile

Examinarea preambulului proiectului de act normativ relevă faptul că Guvernul își fundamentează intervenția legislativă pe o serie de argumente recurente: reducerea deficitului bugetar, consolidarea fiscală, implementarea reformelor asumate prin PNRR, eficientizarea administrației publice, digitalizarea și reorganizarea aparatului administrativ. Aceste elemente, analizate individual sau cumulativ, nu configurează însă o situație

extraordinară în sens constituțional, ci descriu obiective generale de politică publică, cu caracter structural, previzibil și de durată;

- reducerea deficitului bugetar și consolidarea fiscală reprezintă politici publice asumate de statul român în mod constant, în special în contextul procedurilor europene privind disciplina bugetară. Acestea nu constituie evenimente imprevizibile, apărute brusc, ci realități economice cunoscute, anticipate și gestionate prin strategii multianuale. Or, Curtea Constituțională a statuat că deficiențele structurale ale finanțelor publice sau presiunile bugetare cronice nu pot justifica, prin ele însele, recurgerea la ordonanțe de urgență, întrucât ar transforma excepția în regulă;
- în mod similar, invocarea angajamentelor asumate prin PNRR nu poate fundamenta existența unei situații extraordinare. PNRR este un instrument de planificare și reformă pe termen mediu, negociat, asumat și cunoscut anterior adoptării proiectului de ordonanță. Obligațiile decurgând din acesta sunt previzibile, etapizate și susceptibile de implementare prin lege, cu respectarea procedurii parlamentare. A accepta contrariul ar însemna a valida teza potrivit căreia orice angajament european ar suspenda, de facto, rolul Parlamentului, ceea ce este incompatibil cu arhitectura constituțională a statului.

Mai mult, Guvernul nu explică în mod convingător care este legătura directă și imediată dintre reforma evaluării funcționarilor publici și stabilitatea macroeconomică sau prevenirea unui risc iminent. Reforma evaluării lucrătorilor din administrație este o intervenție normativă cu efecte graduale, care se produc în timp, pe parcursul mai multor cicluri de evaluare. Ea nu poate genera efecte bugetare imediate și nici nu poate preveni o criză iminentă. În lipsa acestei legături cauzale, urgența rămâne una afirmată, nu demonstrată, ceea ce contravine exigențelor constituționale;

- reformele structurale privind descentralizarea, evaluarea resurselor umane și reorganizarea administrației nu au caracter imprevizibil. Dimpotrivă, ele presupun analiză, consultare, stabilitate normativă și coerență legislativă. Adoptarea lor prin ordonanță de urgență indică nu existența unei situații extraordinare, ci opțiunea Guvernului de a evita dezbaterile parlamentare, cu toate garanțiile de transparență și deliberare pe care aceasta le implică;
- în mod semnificativ, chiar în interiorul Guvernului este recunoscut faptul că problemele reale ale administrației publice centrale nu decurg din absența unor mecanisme de evaluare sau din lipsa unor instrumente de control al performanței, ci din disfuncționalități structurale ale cadrului de salarizare și

din tratamente diferențiate aplicate funcțiilor publice comparabile. Astfel, prin Nota de informare privind retenția personalului din cadrul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, prezentată în ședința de Guvern din 19 februarie 2026, se constată explicit că diferențele de remunerare pentru funcții publice comparabile generează migrație predictibilă a personalului, pierderea competențelor, subdimensionarea structurilor și deteriorarea accelerată a capacității administrative. Această recunoaștere instituțională infirmă teza existenței unei situații extraordinare imprevizibile și demonstrează că dificultățile invocate sunt cunoscute, structurale și persistente, fiind rezultatul unor politici publice fragmentate și nu al unui eveniment excepțional care să justifice recurgerea la ordonanță de urgență.

- confuzia dintre urgență și oportunitate. Deturnarea mecanismului constituțional

Un viciu major al proiectului analizat constă în confundarea sistematică a urgenței cu oportunitatea. Argumentele din preambul descriu ceea ce Guvernul consideră a fi necesar, util sau oportun din perspectiva politicilor sale, însă nu demonstrează existența unei constrângeri constituționale care să facă imposibilă amânarea reglementării;

- Curtea Constituțională a statuat în mod repetat că oportunitatea unei măsuri nu poate substitui urgența constituțională, iar Guvernul nu se poate erija în legiuitor primar invocând propria agendă politică. Acceptarea unei asemenea practici ar conduce la golirea de conținut a art. 115 alin. (4) și la transformarea ordonanței de urgență într-un instrument discreționar de guvernare.

- în speță, nu există niciun element factual nou, apărut recent, care să impună adoptarea imediată a măsurilor propuse. Nu este identificată nicio criză administrativă iminentă, niciun blocaj instituțional, niciun risc major care să nu poată fi gestionat prin procedura legislativă ordinară. În aceste condiții, ordonanța de urgență apare ca un instrument de accelerare politică, nu ca un răspuns la o situație extraordinară;

- incidența art. 115 alin. (6). Afectarea drepturilor și garanțiilor constituționale

Presupunând existența unei situații extraordinare, proiectul analizat intră sub incidența interdicției prevăzute de art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit căreia ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale

ale statului și nici drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție;

- stabilitatea funcției publice reprezintă o garanție constituțională implicită, derivată din art. 16 din Constituție și din principiile statului de drept. Funcția publică nu este un raport de muncă obișnuit, ci un raport de drept public, guvernat de reguli speciale, menite să asigure neutralitatea, continuitatea și profesionalismul administrației. Curtea Constituțională a statuat constant că stabilitatea funcționarului public nu este un privilegiu individual, ci o garanție instituțională în interesul general;
 - reforma evaluării funcționarilor publici, corelată explicit cu reducerea cheltuielilor de personal, poate conduce indirect la încetarea raporturilor de serviciu. Dacă mecanismul normativ instituit permite afectarea substanțială a stabilității funcției publice, prin introducerea unor criterii vagi, subiective și susceptibile de arbitrar, ne aflăm în prezența unei afectări a unui drept fundamental, ceea ce este inadmisibil prin ordonanță de urgență;
 - de asemenea, art. 1 alin. (5) din Constituție consacră principiul legalității și al securității juridice. Normele care reglementează cariera funcționarului public trebuie să fie clare, previzibile și coerente. Modificările structurale, operate printr-un act normativ provizoriu, adoptat în regim de urgență, fără dezbateri parlamentară, subminează încrederea legitimă a destinatarilor normei și contravin exigențelor statului de drept;
- reforma evaluării funcționarilor publici pe bază de competențe. Risc sistemic major pentru securitatea raportului de serviciu și pentru neutralitatea administrației publice
- Natura juridică a evaluării profesionale. Evaluarea ca act administrativ cu efecte juridice directe

Evaluarea profesională a funcționarilor publici nu reprezintă o simplă procedură internă de management al resurselor umane, lipsită de relevanță juridică, ci constituie un act administrativ individual cu efecte directe și indirecte asupra raportului de serviciu, asupra carierei, promovării, menținerii în funcție și, în final, asupra încetării acestui raport. Din această perspectivă, evaluarea profesională intră integral sub incidența principiilor constituționale ale legalității, previzibilității, proporționalității și securității juridice;
 - Curtea Constituțională a reținut constant că raportul de serviciu al funcționarului public este guvernat de reguli speciale, distincte de dreptul comun al muncii, tocmai pentru a preveni arbitrariul, politizarea și utilizarea discreționară a funcției publice. În acest cadru, evaluarea profesională trebuie

conduce la imposibilitatea desfășurării activității unor instituții reprezentative pentru identitatea națională (muzee, biblioteci, centre culturale etc.);

- este necesară protejarea stabilității raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, în acord cu principiile consacrate de codul administrativ, prin utilizarea cu prioritate a mecanismului redistribuirii ca alternativă la încetarea raporturilor de serviciu din motive neimputabile persoanei.

Reglementarea expresă a unei proceduri prealabile de identificare a posturilor vacante asigură transparență, tratament unitar și predictibilitate în aplicarea măsurilor de reorganizare la nivelul administrației publice, prevenind soluții discreționare sau neuniforme. Totodată, aceasta contribuie la diminuarea riscului de litigii generate de măsuri de disponibilizare dispuse fără exploatarea alternativelor legale existente.

Președinte,
Sterică FUDULEA

CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

referitor la proiectul de Ordonanță de urgență privind adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Analizând proiectul de Ordonanță de urgență privind adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr. 24 din 24.02.2026 și înregistrat la Consiliul Legislativ cu nr. D119/24.02.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de ordonanță de urgență, cu următoarele observații și propuneri:

1. Prezentul proiect are ca obiect de reglementare adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale, precum și modificarea și completarea unor acte normative.

Potrivit Notei de fundamentare, demersul legislativ vizează „unele măsuri fiscal-bugetare și are drept scop creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale în vederea consolidării sustenabilității financiare a României prin limitarea cheltuielilor unităților administrativ-teritoriale și creșterea veniturilor astfel încât finanțarea categoriilor de servicii publice destinate cetățenilor să se poată susține din fonduri publice. Pentru atingerea scopului este necesar să fie instituite o serie de măsuri, astfel încât să se asigure respectarea angajamentelor asumate de

România în ceea ce privește încadrarea în ținta de deficit bugetar, fiind necesară atât diminuarea unor cheltuieli de funcționare ale instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, cât și o creștere a veniturilor bugetare ale unităților administrativ-teritoriale”.

2. Menționăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

3. Potrivit Notei de fundamentare, urgența reglementării este determinată, printre altele, de „caracterul obiectiv, cuantificabil și imediat al riscurilor bugetare și administrative identificate, care nu pot fi înlăturate prin procedura obișnuită de legiferare, având în vedere durata acestora și efectele negative ireversibile care s-ar produce în lipsa unei intervenții normative urgente”, precum și de faptul că „neadoptarea prezentelor măsuri în regim de urgență ar conduce la menținerea blocajelor administrative și fiscale, la diminuarea capacității efective de implementare a investițiilor la nivel local, la accentuarea riscurilor bugetare și la afectarea accesului colectivităților locale la servicii publice de calitate, impactul socioeconomic fiind unul negativ”.

4. Referitor la **obiectul de reglementare** al proiectului, menționăm că, indiferent de modalitatea de legiferare aleasă, la elaborarea oricărui act normativ trebuie respectate dispozițiile **art. 14** din Legea nr. 24/2000, republicată cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ, iar un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii **conexe** numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în **Decizia nr. 61/2020** că „o lege nu poate viza decât **un singur domeniu de reglementare, precum și domeniile aflate în conexitate directă cu acesta**”.

Or, din analiza conținutului proiectului, constatăm că dispozițiile art. 14 din Legea nr. 24/2000, cu modificările și completările ulterioare, sunt încălcate, prin eterogenitatea proiectului, care conține reglementări în materii diferite, **fără conexitate directă** între dispozițiile care reglementează diferitele domenii.

Menționăm că, în jurisprudența sa, de exemplu, prin **Decizia nr. 30/2016**, Curtea Constituțională a reținut că „*deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că prin reglementarea acestora au fost impuse o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și*

coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară”.

5. Cu titlu preliminar, semnalăm că o mare parte dintre soluțiile legislative preconizate prin prezentul proiect afectează drepturi fundamentale, respectiv dreptul la muncă, dreptul la liberă circulație, dreptul de proprietate, dreptul la protecția persoanelor cu handicap, dreptul la protecția copiilor și dreptul la un nivel de trai decent, așa cum vom arăta în cele ce urmează, motiv pentru care, în vederea asigurării respectării prevederilor art. 53 și 115 alin. (6) din Constituție, nu pot fi promovate prin ordonanță de urgență, ci doar prin lege. În acest context, precizăm că la paragraful 80 din Decizia nr. 157/2020, Curtea Constituțională a statuat că *„restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale nu poate fi realizată decât printr-o lege, ca act formal al Parlamentului”*.

În mod special, având în vedere amploarea intervențiilor care vizează statutul funcționarului public, precizăm că raportul de serviciu al funcționarului public este un raport juridic de muncă, iar nașterea, desfășurarea și stingerea unui asemenea raport presupun exercitarea dreptului fundamental la muncă, motiv pentru care toate măsurile prin care se intervine asupra unor norme ce vizează viața unui raport de serviciu, prin diminuarea drepturilor și garanțiilor prevăzute de lege lata în Codul administrativ pentru funcționarii publici, reprezintă chiar afectări ale dreptului fundamental la muncă. Observația este valabilă și pentru raportul de muncă al personalului contractual.

Atragem atenția asupra faptului că, deși Codul administrativ a fost adoptat sub forma unei ordonanțe de urgență, măsuri precum cele precizate la paragraful anterior prin care se afectează dreptul fundamental la muncă nu pot fi promovate prin alt act normativ decât legea ca act al Parlamentului, respectând prevederile art. 115 alin. (6) coroborate cu art. 53 din Constituție.

Totodată, semnalăm că măsurile preconizate prin prezentul proiect de ordonanță de urgență sunt de natură a încălca prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, afectând regimul instituțiilor fundamentale ale statului.

Astfel, precizăm că, în Decizia nr. 55/2014, Curtea Constituțională a reținut că:

„3.4. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că «sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în

mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)» (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009). Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au «statut constituțional» (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009).

Astfel, Curtea a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului, spre exemplu, Curtea de Conturi (Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 30 iunie 2006, sau Decizia nr. 1.555 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 28 decembrie 2009), Președintele României (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007), Consiliul Superior al Magistraturii (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013), Înalta Curte de Casație și Justiție (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009), Consiliul Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009), ministerele și celelalte organe ale administrației publice (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009), Ministerul Public (Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010), consiliile locale, primarii și consiliile județene (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) sau Curtea Constituțională (Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012).

4.2. Așadar, actul normativ criticat vizează atât autoritățile administrației publice locale, cât și instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor. Aceste autorități sunt prevăzute la art. 116-117 și art. 120 - 123 din Constituție, fiind deci instituții fundamentale ale statului.

4.4. În schimb, măsurile prevăzute la art. 2 și art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență sunt de natură a afecta regimul autorităților administrației publice centrale și locale.

Curtea reține faptul că art. 2 prevede o reducere a numărului total de posturi și, printr-o normă de trimitere cuprinsă în același text, interpretul normei află la care dintre autoritățile publice se referă această reducere și care este nivelul procentual al acestei reduceri.

Astfel, norma de trimitere se referă la anexa nr. 2 la ordonanța de urgență, care prevede o reducere cu 4% a posturilor ocupate la: Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerul Economiei, Ministerul Educației Naționale, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerul Sănătății, Ministerul Transporturilor și Secretariatul General al Guvernului.

În primul rând, într-o bună tehnică legislativă, cuantumul procentual al reducerii și autoritățile publice vizate de reducere trebuiau prevăzute în cuprinsul ipotezei normative a art. 2 din ordonanța de urgență. Potrivit art. 57 alin. (3) și (5) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, anexa trebuie «să se refere exclusiv la obiectul determinat prin textul de trimitere», iar titlul său «cuprinde exprimarea sintetică a ideii din textul de trimitere». Or, în cazul de față, cele cuprinse în anexă sunt mai mult decât o simplă concretizare a textului de trimitere din moment ce se dispune, mai ales, cu privire la cuantumul procentual al reducerii posturilor ocupate.

În al doilea rând, nu se definesc criteriile pentru a opera această reducere - nota finală de la anexa nr. 2 la ordonanța de urgență menționând, lapidar, că «ordonatorii principali de credite ai instituțiilor prevăzute în prezenta anexă stabilesc numărul de posturi care se reduc în aparatul propriu și/sau în instituțiile și autoritățile din subordine, sub autoritate, în coordonare sau finanțate prin bugetul acestora, în conformitate cu analizele proprii, astfel încât să reflecte reducerea cu 4% a numărului total de posturi ocupate». Așadar, ordonatorii principali de credite, în mod discreționar, pot desființa posturi ocupate, din moment ce actul normativ criticat nu prevede criterii/condiții în acest sens.

De altfel, atunci când s-au desființat posturi ocupate au fost menționate explicit și criteriile avute în vedere pentru încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu ale personalului [a se vedea, în acest sens, art. 6 alin. (5) și (6) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar

generali din Instituția Prefectului care ar putea ocupa prin mobilitate prin rotație și funcții publice de conducere prevăzute la alin. (6) doar dacă îndeplinesc condițiile de studii și vechime, fără a susține un concurs prin care să le poată fi evaluată competența pentru a ocupa asemenea posturi.

Observațiile formulate la acest punct cu privire la încălcarea principiului supremației Constituției și a legilor, prevăzut la art. 1 alin. (5), în componenta referitoare **la principiul securității raporturilor juridice**, exprimat și în **principiul stabilității în exercitarea funcției publice**, prevăzut la art. 373 lit. i) din Codul administrativ, a **dreptului fundamental la muncă**, prevăzut la art. 41 din Constituție, și a principiului nediscriminării, prevăzut la art. 16 din Constituție, sunt valabile, în mod corespunzător, și pentru textele proiectului ce vizează **mobilitatea prin rotație** (a se vedea, cu titlu de exemplu, art. 374² alin. (3), art. 394 alin. (2) lit. c), art. 396 alin. (1), art. 396 alin. (3¹), art. 502 alin. (1) lit. h), art. 503, art. 503¹ - 503⁵, art. 519 alin. (1) lit. i), inclusiv anexa nr. 3 *Norme privind mobilitatea prin rotație a înalților funcționari publici și a funcționarilor publici de conducere care ocupă funcții sensibile*, care, pe cale de consecință, nu pot fi promovate în forma propusă.

În acest context, precizăm că mobilitatea prin rotație, astfel cum s-a propus a fi reglementată prin prezentul proiect, nu poate îndeplini scopul prevăzut la art. 503 alin. (2) lit. a), acela de a preveni lipsa progresului în dezvoltarea competențelor și de a motiva dezvoltarea competențelor de management necesare pentru funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici și categoriei funcționarilor publici de conducere, ci va avea un efect contrar celui scontat, deoarece progresul în dezvoltarea competențelor de management și motivarea de a dezvolta aceste competențe se pot realiza doar atunci când funcționarii publici respectivi au continuitate în activitate, și nu atunci când raporturile acestora de serviciu se modifică periodic, la 3 ani, respectiv la 5 ani, în cazul înalților funcționari publici din cadrul autorităților și instituțiilor publice prevăzute la art. 369 lit. a) și al funcționarilor publici care ocupă funcțiile publice prevăzute la art. 374² alin. (6) modificarea fiind chiar obligatorie.

8.3. La pct. 32, la textul preconizat pentru art. 378¹, denumit *Exercitarea raportului de serviciu cu durata redusă a timpului de muncă la jumătate de normă la nivelul autorităților administrației publice locale*, semnalăm că normele propuse introduc o situație nouă de ocupare a unei funcții publice în baza unui raport de serviciu cu timp

parțial (jumătate de normă) la nivelul autorităților administrației publice locale.

În primul rând, semnalăm că stabilirea unor astfel de situații doar la nivelul autorităților administrației publice locale este de natură să introducă un tratament discriminatoriu pentru funcționarii publici de la nivelul administrației publice centrale, în absența oricărei justificări obiective.

În al doilea rând, raportul de serviciu cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă, care face obiectul art. 378¹, este tot un raport un raport de serviciu cu timp parțial așa cum este acesta definit la art. 378 alin. (1) din Codul administrativ nemodificat - raportul de serviciu „exercitat cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă” - motiv pentru care varietatea terminologică nu este justificată, generând dubii în interpretare.

Totodată, precizăm că, potrivit prevederilor art. 371 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, coroborate cu art. 5 lit. y) din același act normativ, funcționarii publici desfășoară **activități care implică exercitarea prerogativelor de putere publică**, iar prin întreaga lor activitate, aceștia acționează în condiții de obiectivitate, **profesionalism**, legalitate și imparțialitate **pentru îndeplinirea de către autoritățile și instituțiile publice a atribuțiilor prevăzute de lege.**

De asemenea, potrivit art. 433 din Codul administrativ, „funcționarii publici au **obligatia de a asigura un serviciu public de calitate** în beneficiul cetățenilor prin **participarea activă** la luarea deciziilor și la transpunerea lor în practică, **în scopul realizării competențelor autorităților și ale instituțiilor publice**”, iar „în exercitarea funcției deținute, funcționarii publici au obligația de a avea un **comportament profesionist**, precum și de a asigura, în condițiile legii, transparența administrativă pentru a câștiga și **a menține încrederea publicului în integritatea, imparțialitatea și eficacitatea autorităților și instituțiilor publice**”, și, din aceste motive, raportul de serviciu nu poate fi exercitat cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă în orice situație.

După cum se poate observa și, așa cum a reținut și Curtea Constituțională la paragraful 14 din Decizia nr. 818/2017, „**funcționarul public este subiect al unui raport de serviciu**, care ia naștere, se execută și încetează **în condiții speciale**”.

Din analiza prevederilor art. 378 alin. (1) - (3) din Codul administrativ reiese că raportul de serviciu poate fi exercitat cu durată

redușă a timpului de muncă la jumătate de normă doar excepțional, în cazurile expres prevăzute la alin. (2) și numai în baza unei solicitări motivate a funcționarului public, care este aprobată de către persoana ce are competența de numire în funcția publică.

Precizăm că **asigurarea unui serviciu public de calitate presupune**, în primul rând, ca regulă, continuitate în activitate, întocmirea unor lucrări de calitate și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu în termenele stabilite de superiorii ierarhici, și doar în mod excepțional, posibilitatea ca un post aferent unei funcții publice să fie ocupat, de exemplu, de unul-doi funcționari publici, care și-ar exercita raportul de serviciu cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă (fiecare).

Dacă o asemenea situație nu ar fi doar excepțională, **calitatea lucrărilor întocmite ar scădea foarte mult, atribuțiile de serviciu nu ar mai putea fi îndeplinite la timp, s-ar crea blocaje în activitate, ceea ce ar afecta semnificativ calitatea serviciului public și eficiența autorităților și instituțiilor publice.**

Consecințele ar fi și mai grave, spre exemplu, în cazul în care **pe un post aferent unei funcții publice de conducere ar fi încadrați doi funcționari publici**, deoarece coordonarea activității corespunzătoare aceluși post ar fi foarte dificil de realizat și inefficientă.

Precizăm că în actuala reglementare, posibilitatea exercitării de către funcționarii publici a raportului de serviciu cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă, astfel cum se prevede, *de lege lata*, la art. 378 din Codul administrativ, are în vedere, în mod corect, specificul activității desfășurate de funcționarii publici și situațiile de excepție în care poate interveni.

La **alin. (2)**, precizăm că norma este lipsită de coerență, deoarece nu ordonatorii de credite îndeplinesc condiții sau se asigură de îndeplinirea acestora în cazul raportului de serviciu cu timp parțial, ci verifică îndeplinirea condițiilor legale prevăzute pentru ocuparea unei funcții publice în baza unui raport de serviciu cu timp parțial.

La **alin. (3)**, semnalăm terminologia juridică improprie atât dreptului administrativ, cât și dreptului muncii, deoarece raportul de serviciu se exercită cu durată normală a timpului de muncă sau cu timp parțial, și nu funcțiile publice, funcțiile publice fiind ocupate, nu exercitate.

Pe de altă parte, semnalăm că funcția publică prin exercitarea unui raport de serviciu cu durată normală a timpului de muncă sau cu timp parțial nu înseamnă că funcția publică ocupată se transformă sau s-ar

putea transforma în funcție de durata exercitării raportului de muncă. Funcția publică definitivă rămâne aceeași și în situația în care este ocupată de o singură persoană care exercită un raport de serviciu cu durată normală a timpului de muncă, și în situația în care este ocupată de una sau două persoane care exercită raporturi de serviciu cu timp parțial (câte o jumătate de normă).

Prin urmare, textul **alin. (3)** urmează a fi eliminat, iar drept consecință a observațiilor de mai sus, aceeași soluție este valabilă și pentru **alin. (4)**.

La **alin. (5)**, care urmărește a institui cumulul în materia raporturilor de serviciu, în primul rând, semnalăm că soluția legislativă preconizată contravine chiar noțiunii de „funcție publică” și accepțiunii noțiunii de „funcționar public” prevăzută la art. 371 alin. (1) din Codul administrativ, respectiv „este persoana numită, în condițiile legii, **într-o funcție publică**”, exercitând prerogativele de putere publică specifice acelei funcții. Faptul că o persoană poate exercita un singur raport de serviciu, deci poate ocupa o singură funcție publică, este întărit de principiile prevăzute la art. 373 din Codul administrativ, care stau la baza exercitării funcției publice, având în vedere în mod special principiul imparțialității și obiectivității, principiul responsabilității și principiul stabilității.

În ceea ce privește reglementarea actuală a ocupării unei funcții publice prin exercitarea unui raport de serviciu cu timp parțial, semnalăm că situațiile prevăzute sunt restrânse la un număr de trei și constituie chiar situații de excepție justificate de la regula exercitării raportului de serviciu cu durată normală a timpului de muncă. Astfel, la **art. 378 alin. (2) lit. a)**, este prevăzut cazul exercitării raportului de serviciu cu timp parțial „pentru funcțiile publice de execuție pentru motive familiale sau personale temeinice”, subliniind că este vorba doar de funcții publice de execuție și că o astfel de exercitare ar avea caracter temporar atât timp cât subzistă motivele familiale sau personale temeinice.

La **lit. b)** este prevăzut cazul „emiterii unei decizii medicale asupra **capacității de muncă de invaliditate de gradul III**, la solicitarea funcționarului public, în măsura în care funcționarul public solicită și conducătorul autorității sau instituției publice consideră că acesta **își poate îndeplini atribuțiile aferente funcției publice** pe care o deține cu durată redusă a timpului de muncă ori că fișa postului poate fi modificată în sensul reducerii cu până la 50% a atribuțiilor și redistribuirii sarcinilor, **fără ca aceasta să afecteze buna funcționare**

a structurii în care își desfășoară activitatea și dispune continuarea activității cu durată redusă a timpului de muncă la jumătate de normă”.

Este evident că acest caz dă expresie principiului constituțional de asigurare a protecției persoanei cu handicap, prevăzut la art. 50 din Legea fundamentală, statul având obligația să asigure realizarea unei politici naționale de egalitate a șanselor, de prevenire și de tratament ale handicapului, în vederea participării efective a persoanelor cu handicap în viața comunității. Prin urmare, situația prevăzută la lit. b) nu este stabilită prin raportare la anumite categorii de funcții publice, ci exclusiv prin raportare la existența unei persoane cu handicap (o invaliditate de gradul III), pentru care statul este obligat să-i asigure protecția.

Lit. c) vizează cazul funcționarului public, care conform art. 517 alin. (2), solicită, cu 2 luni înainte de data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, menținerea în funcția publică deținută maximum 3 ani peste vârsta standard de pensionare, și se aplică doar dacă acesta **își poate îndeplini atribuțiile aferente funcției publice** pe care o deține cu durată redusă a timpului de muncă sau dacă fișa postului poate fi modificată în sensul reducerii cu până la 50% a atribuțiilor și redistribuirii sarcinilor, **fără ca aceasta să afecteze buna funcționare a structurii** în care își desfășoară activitatea.

Totodată, semnalăm că, potrivit art. 378 alin. (4) din Codul administrativ, funcționarii publici care exercită o funcție publică în baza unui raport de serviciu cu timp parțial, în condițiile prevăzute la alin. (1)-(3), **au aceleași drepturi și îndatoriri ca funcționarii publici care exercită o funcție publică cu durată normală** a timpului de muncă, cu excepțiile prevăzute de prezentul cod.

Una dintre îndatoririle funcționarilor publici vizează, potrivit art. 445 din Codul administrativ, respectarea regimului juridic al conflictului de interese și al incompatibilităților.

Totodată, precizăm că, potrivit art. 94 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției:

„(1) Calitatea de funcționar public este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții publice sau calități decât cea în care a fost numit, precum și cu funcțiile de demnitate publică.

(2) **Funcționarii publici nu pot deține alte funcții și nu pot desfășura alte activități, remunerate sau neremunerate, după cum urmează:**

a) **în cadrul autorităților sau instituțiilor publice;**

b) în cadrul cabinetului demnitarului, cu excepția cazului în care funcționarul public este suspendat din funcția publică, în condițiile legii, pe durata numirii sale;

c) în cadrul regiilor autonome, societăților comerciale ori în alte unități cu scop lucrativ din sectorul public;

d) în calitate de membru al unui grup de interes economic”.

La **alin. (7)** este prevăzută, de asemenea, în mod incorect din punctul de vedere al dreptului administrativ și al dreptului muncii, numirea „în funcții publice cu timp parțial la jumătate de normă”, ca urmare a promovării selecției organizate la nivelul autorității publice sau al unei alte autorități a administrației publice locale sau instituții publice subordonate, selecție care, potrivit alin. (8), ar urma să fie aprobată prin proceduri interne.

Precizăm că, potrivit paragrafului 14 din Decizia Curții Constituționale nr. 818/2017, *„elementele esențiale referitoare la nașterea (...) raporturilor de serviciu ale unui funcționar public se referă în mod intrinsec la statutul acestuia”*, iar conform art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, trebuie reglementate **prin lege organică**, nu prin acte normative infralegale.

Drept consecință a celor de mai sus, orice altă normă din cuprinsul prezentului proiect care se referă la exercitarea raportului de serviciu cu durată redusă a timpului de muncă urmează a fi modificată conform celor mai sus exprimate sau eliminată, după caz.

Sub rezerva celor de mai sus, din punct de vedere al tehnicii legislative, precizăm următoarele:

La **pct. 32**, aflându-ne în prezența unei părți dispozitive ce are în vedere introducerea a unui nou articol, pentru o facilă identificare și în acord cu tehnica legislativă, forma abreviată „**Art. 378¹**” trebuie inserată în fața denumirii marginale a articolului.

În textul prevăzut pentru **art. 378¹ alin. (1) partea introductivă**, pentru corelare deplină cu norma de trimitere la *art. 385 alin. (3)*, propunem inserarea termenului „**locale**”, după redactarea „...Funcțiile publice”.

La **alin. (4)**, pentru îmbunătățire redacțională, propunem scrierea enunțului „în condițiile alin. (3)”, după cum urmează: „în condițiile **prevăzute la alin. (3)**”, iar, pentru aceeași rațiune, în loc de „potrivit

La **art. 34**, potrivit exigențelor de tehnică legislativă, propunem ca marcarea enumerărilor să se facă și prin identificarea primei subdiviziuni „raport de evaluare...” ca **lit. a)**; prin urmare ultimele literele a) și b) vor deveni **lit. b) și c)**.

La **pct. III, în tabel, ultimul rând**, este de analizat dacă în loc de „Semnătura funcționarului public evaluat” nu ar trebui să scrie „Semnătura funcționarului **evaluator**”, având în vedere că supra avem „Numele și prenumele evaluatorului”, iar funcționarul public evaluat semnează pe penultimul rând.

61. Observații la anexa nr. 2:

La **art. 5** se va elimina expresia „din anexa nr. 6² la prezentul cod”, fiind superfluă în context.

62. Observații la anexa nr. 3:

La **art. 1 alin. (2) lit. d)**, pentru unitate în redactare, expresia „din Codul administrativ” se va reda „**din prezentul cod**”; de asemenea, la **lit. g)**, pentru precizia normei, se va arăta actul normativ la care se face trimitere în sintagma „prevăzuți la **alin. (2) și alin. (3)**”; în cazul în care observația se va prelua, este necesar, din considerente de redactare, ca expresia „alin. (2) și alin. (3)” să fie redată „**alin. (2) și (3)**”.

La **art. 8 alin. (5)** semnalăm că expresia „din prezenta anexă” este redată de **două ori**.

La **art. 10 alin. (2)**, pentru un acord gramatical corect, **lit. f) și h)** vor debuta cu verbul la persoana a III plural, respectiv „stabilesc” și „transmit”.

La **art. 11 lit. b)**, pentru precizia normei, după trimiterea la „art. 2 alin. (2) și (3)” se va introduce expresia „din prezenta anexă”; de asemenea, sugerăm revederea normei de trimitere la „art. 10 și 11” în sensul precizării actului normativ la care se face referire.

PREȘEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 155/24.02.2026